

съ паднала кърпа. Тя захълца, и вайкаше и стискаше Стояновата торба. Тия раздирателни викове пронизваха душата на човъка.

Но чиновникътъ скоро изгуби хладнокръвие; той извика строго:

— Булка, стига, стига, иди си . . . Мжжа ти умрѣлъ — е, умрѣлъ; и у васъ да бѣше, пакъ щѣше да умре. Хай не пискай, върви си.

Милена го не чуваше въ отчаянието си.

Тогавя той сериозно се ядоса:

— Чувашъ ли, не обичамъ да ми пискатъ! . . . извика той, като стана; — едно солдатче, а прави олелия, като че е умрѣлъ генералъ . . . завърши той низко.

Сънь

Милена остави смаяна болницата, съ две торби на грѣбъ, вмѣсто една. Тя трѣгна напосоки, безъ да знае накжде отива. Така, тя се озова пакъ въ града, на Витошка улица. Тя вървѣше и хълцаше, и очудваше ония, които я срѣщаха. Но скоро тя се сепна, озърна се и се спрѣ. Тя се спрѣ именно на онова мѣсто, дето се бѣ спрѣла и по напредъ — за да гледа погребалната колесница, и попа, и войниците, и дългия черъ ковчегъ. И ужасно откровение озари ума ѝ сега.

— Майчице! Ами че той е билъ одева! извика тя и изплака безпомощна, като се облегна до стълба на фенера,

Единъ стражаръ я приближи и бутна за рамото:

— Буле, не смущавай публиката на улицата!

Милена се отплѣсна отъ него и бързо се запжти нагоре: сега тя вече съзнателно отиваше, тя отиваше по диритѣ на черната колесница.

Тя се отправи за гробищата.